

**TĀS
IR
TIKAI
SAKRITĪBAS**

LIENA HAČATRJANA

**TĀS
IR
TIKAI
SAKRITĪBAS**

821.174-31
Ha 113

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no [photocosma/depositphotos.com](https://www.photocosma.com/depositphotos.com)
[SonySander73/depositphotos.com](https://www.SonySander73.com/depositphotos.com)
[zeferli@gmail.com/depositphotos.com](https://www.zeferli@gmail.com/depositphotos.com)

Autores foto © Dārta Berķe

Liena Hačatrjana

TĀS IR TIKAI SAKRITĪBAS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Santa Brauča*
Korektors *Diāna Graudiņa, Ilona Burka*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4400.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Liena Hačatrjana, 2024

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-784-1

*Gandrīz visi notikumi šajā stāstā ir izdomāti,
bet kāds no tiem ir īsts...*

1. nodaļa

Kaut kas neizskaidrojams atgadījās tumšā, drēgnā novembra pēcpusdienā. Tas aizsāka notikumu virkni, par kuru vēl os pastāstīt. Turpmāko it kā redzēja un zināja arī citi cilvēki, bet viņi neredzēja un nezināja to, ko es. Katrā ziņā ne visu. Ir pienācis brīdis par to pastāstīt, jo tad, kad norisinājās šis stāsts, es šo to noklusēju.

Nav jau tā, ka es būtu kādam apzināti melojusi, kur nu vēl izmeklētājam. Es tikai uz dažiem jautājumiem neatbildēju tieši. Labi, varbūt tas noveda arī pie samelošanas. Kad man jautāja ko tādu, ko nevarēju tā uzreiz atklāt, es ieturēju apdomīgu klusumu, it kā prātotu par sīkākām detaļām un pārdomātu tās. Bet, kamēr es domāju un pateicu kādu vispārīgu frāzi, nereti tika uzdots jau nākamais jautājums.

Viss sākās mūsu ģimenes mājā, mūsu lauku muižā, kā to mēdza dēvēt mans vīratēvs. Tā patiešām kādreiz bija bijusi smalku ļaužu ēka, Nīterkalnes muižas māja. Skaista mūra celtne ar gandrīz diviem stāviem. "Gandrīz" tāpēc, ka otrais stāvs bija kā mansards ar daudziem gleznainiem, no ieliektā jumta uz āru izvirzītiem logiem. Salīdzinājumā ar citu muižu varenumu šī bija neliela. Par laimi, ēkai nebija nekāda vēsturiskā vai cita nozīmīga objekta statusa, jo tas,

iespējams, būtu sarežģījis mājas renovāciju laikā, kad pēc muižas atgūšanas manu vecāku īpašumā tajā jau ievācāmie mēs ar Andreju, manu vīru.

Todien es atrados tieši te – savā mājā, Nīterkalnes muižā. Tagad, atskatoties uz to visu, man jāteic, ka šis notikums drīzāk bija sekas dažādu iepriekš noritējušu atgadījumu kopumam, nevis vienkārši sākums. Bet kur gan ir robeža starp sekām un cēloņiem? Vai mēs vienmēr skaidri varam to pateikt? Tā robeža nemaz nav tik krasi iezīmēta.

Un šis notikums tikpat labi varēja būt gan cēlonis, gan sekas vienlaikus.

Tātad tajā 5. novembra pēcpusdienā, liekas, tā bija trešdiena, es sēdēju darba kabinetā. Ārā bija šī mēneša sākumam raksturīgs drūmums un mitrums, lai gan šausmīgais iepriekšējo dienu lietus bija mitējies. Rudens daudziem cilvēkiem šķiet drūms. Tomēr man tas allaž licies arī skaists gadalaiks. Skaists tieši savā drūmumā, saldsērībā un melnholijā.

Jau kādu stundu biju tā sēdējusi, it kā kaut ko darot, bet patiesībā es todien neko nopietnu nedarīju. Nolēmu, ka ir laiks tējai. Tāpēc izgāju no kabineta un devos cauri foajē uz viesistabu, lai tālāk ietu uz virtuvi.

Viesistabā es no mazā galdiņa pacēlu rīta kafijas tasīti, kuru biju tur atstājusi, un nejauši uzmetu aci vienam no logiem. Viņpus tikpat kā caurspīdīgo dienas aizkaru radītajai blāvajai dūmakai es kaut ko pamanīju.

Pamanīju ko tādu, kam tur nevajadzētu būt. Pie muižas medību namiņa dega gaisma.

Medību namiņš atradās gabalu tālāk no mūsu mājas. Tas bija redzams no viesistabas logiem, vislabāk tieši rudenī un

ziemā, kad ainu neaizsedza kupli sazaļojušie koki un krūmi. Un tagad tas bija tīri labi samanāms.

Viens ir pilnīgi skaidrs – tur nevajadzētu degt gaismai. Bet gaisma – āra prožektors – bija labi pamanāma un spoži kontrastēja ar blāvumu un drūmumu visapkārt.

Es satraukti pieplaku pie loga un, ciešāk piemiedzot acis, mēģināju saskatīt, vai tur kāds ir. Strādājot ar datoru, man ļoti ātri nogura acis, un šajā brīdī tās pēkšņi likās ārkārtīgi sausas un gluži kā smiltīm piebirušas.

Mans skatiens aizmiglojās. Un tagad man šķita, ka gaisma vīd arī namiņa logā. Pēc mirkļa tā pazuda, bet prožektors turpināja degt.

Es kā sastingusi stāvēju pie loga. Jutu sirdi sitamies arvien ātrāk un turpināju vērot, taču nekas nenotika. Piepeši uznāca tāda baisa un biedējoša sajūta, ka var notikt kaut kas slikts.

Neziņa un nespēja uzreiz izskaidrot notiekošo mani laikam satrauca visvairāk. Tur taču nevienam nevajadzētu būt. Un arī nešķita, ka tur būtu kāds cilvēks. Vismaz es nevienu neredzēju. Bet – pat ja tur kāds būtu – vai es tiešām to spētu saskatīt? Visticamāk, ne, ja vien viņš nebūtu ģērbies spilgtās drēbēs.

Tūliņ centos pati sava sirdsmiera labad rast loģisku skaidrojumu notiekošajam.

Āra gaisma varēja ieslēgties arī iekļiduša dzīvnieka dēļ. Apkārtne bija pilns ar stirnām – mednieki vairs nespēj tās izšaut. Tās apgrauž mūsu smukos kokus. Un tomēr – ja tas bija dzīvnieks, ieslēgtos tikai gaisma pie namiņa. Es gan varētu apzvērēt, ka redzēju gaismiņu arī iekšpusē. Tagad tā vairs nespīdēja. Bet man taču nerādījās! Vai arī rādījās un es vairs nevaru ticēt pati savām maņām?

Vēlreiz cieši palūkojos namiņa virzienā – gaisma joprojām dega. Pieķēru sevi pie atklāsmes: lai gan gluži parasta parādība, es jūtos neparasti satraukusies.

Kāpēc man pēkšņi bija bail? Atskārtu, ka mani visvairāk satraukusi ne jau pati gaisma, bet gan neziņa par to, kas tur ir. Un mani mēģinājumi pašai sev to racionāli izskaidrot īsti neizdevās.

Un tad man ienāca prātā kāds ļoti loģisks skaidrojums. Protams!

Vai viņa būtu atbraukusi, neko nepasakot? Tā bija pirmā doma, kas ienāca prātā. Vai arī viņa pabrīdināja manu vīru par savu ierašanos, savukārt viņš vienkārši to nav pateicis man?

Lai nu kā, ierastā dienaskārtība un miers bija iztraucēti. Šis apstāklis sašūpoja un aizkaitināja mani. Tā es sajutos ikreiz, kad atgadījās kaut kas neplānots un man nācās domāt – kas gan notiks tālāk un vai man kaut kas tagad būtu jādara.

Vai tiešām Sabīne būtu šodien atbraukusi, nepabrīdinot, ka ciemosies pie mums?

Sabīne – tā ir mana vīra Andreja māsa. Viņa ir vienpadsmit gadus jaunāka par Andreju. Viņam šogad nosvinējām četrdesmit gadu jubileju, bet Sabīnei ir divdesmit deviņi. Nākamgad jau trīsdesmit. Viņai nav ne bērnu, ne ģimenes, tikai draugs. No vienas puses (ja runājam tā pavisam godīgi), es nedaudz apskaudu Sabīnes vieglprātīgo, bezrūpīgo dzīvi, kuru pēdējā gada laikā viņas tēvs bija centies ierobežot.

No otras puses, es vienmēr esmu jutusies pārāka – manos trīsdesmit deviņos gados man ir divi principā lieli dēli, un mēs ar Andreju joprojām esam pietiekami jauni. Man tā ir

vērtība un mans lepnums – mūsu ģimene, divi dēli, gudri, stalti, tikpat kā pieauguši vīrieši. Bet Sabīnei – kas ir viņai? Tusiņu, ceļojumu, izklaižu pieredze? Ne pabeigtas izglītības, ne normāla darba, nekā.

Šis dzīves uzskatu atšķirības arī lielā mērā veidoja manu attieksmi pret Sabīni, variējot no viegla nicinājuma un pārākuma apziņas līdz mātišķam aizbildnieciskumam pret viņu kā mazu meiteni. Andreja māsā mani kaitināja pienākuma apziņas trūkums, bet sevi pašā – tas, ka šī pienākuma apziņa kādā brīdī man varbūt bija traucējusi baudīt dzīvi un patiesi ļauties kam tādām, kam būtu vajadzējis ļauties.

Redz, konkrēts piemērs – ja Sabīne tagad tiešām ir medību namiņā, viņai nav bijis ne mazākās pienākuma izjūtas pateikt to man, kaut vai vienkārši iepriekš painformēt mani, ka viņa atbrauks.

Varbūt iet paskatīties, kas tur ir? – es nodomāju, joprojām stāvot pie loga.

Nezinu, kāpēc, bet man ļoti negribējās to darīt. Kaut kāda dīvaina piesardzība lika turpināt vērot, bet neiet turp.

Un vispār... ja tur ir Sabīne vai varbūt vēl Artjoms, viņas draugs, – ko es tur iešu? Ko es viņus traucēšu?

Bet ja nu tie nemaz nav viņi? Šī bija doma, kas mani darīja tramīgu. Nelāga priekšnojauta virmoja krūtīs.

Ja nu namiņā kāds ir ielauzies? Nē, tādā gadījumā es pavisam noteikti neiešu pārbaudīt.

Vieglāk bija izlikties, ka nekas nav noticis un ka es neko neesmu redzējusi.

Godīgi sakot, medību namiņš man nepatika. Tādi namiņi nebija īsti manā gaumē. Par daudz koka, par daudz tumšuma un drūmuma. Toties daudziem uzņēmīgiem cilvēkiem šādu

namiņu izīrēšana bija gluži labs ienākumu avots, jo pilsētnieki labprāt pavadīja kādas divas (bet ne vairāk) dienas labiekārtotā lauku vidē.

Ieceri par tūrisma mītni bija lolojis arī Andrejs. “Tev tas varētu labi padoties, turklāt būtu pašai savs bizness, ar ko darboties,” viņš kādreiz bija teicis, kad namiņa remonts un pielāgošana mūsdienu prasībām jau ritēja pilnā sparā.

Tas taču bija standarta komplekts, ko kārtīgs vīrs biznesmenis nodrošina savai sievai: jauna mašīna ik pēc pāris gadiem, krūšu plastiskā operācija (vai citas operācijas – pēc vajadzības) un biznesiņš, kur viņa var rosīties un justies svarīga. Man gan no šiem trim punktiem patika tikai pirmie divi, kurus es labprāt biju pieņēmusi, – man bija skaistas krūtis un skaists auto, tiesa, nu jau piecus sešus gadus vecs. Un citu man Andrejs pagaidām nez kāpēc netaisījās pirkt.

Tomēr brīvdienu mājas vadīšana nebija gluži tas, ar ko es vēlējos nodarboties. Ņemšanās ar darbiniekiem, klientiem, komunikācija, organizēšana – tā visa man bija par daudz. Tas tikai sajauca man prātu, un rezultātā neatlika laika savām nodarbēm, kas prasīja brīvus brīžus un radošu mieru. Tāpēc izsapņotais brīvdienu namiņa bizness pavisam dabiski pamazām beidzās, pat īsti nesācies.

Galū galā medību namiņš palika kā pagaidu apmešanās vieta mūsu pašu ģimenes viesiem – visbiežāk Sabīnei, kura vasarās reizēm tur rikoja ballītes pat divdesmit cilvēkiem. Nezinu, kā viņi visi tur sagulēja, tas lai paliek viņu pašu ziņā. Es pati namiņā biju reti – pārsvarā tad, kad pie mums kāds ciemojās, mana draudzene vai Andreja paziņas, un mēs turpat ārpusē grilējām gaļu vai zivis un dzērām aukstu baltvīnu vai spirdzinošus kokteiļus, klausoties, kā netālajā diķī dzied varžu kori. Īsta lauku romantika, par ko priecājas pat rūdītākie pilsētnieki.

Atskārtu, ka joprojām esmu pieplakusi pie rūts. Pēkšņi gaisma pie namiņa nodzisa. Viss. Atkal iestājās pelēcīgs drūmums – it kā nekā nebūtu bijis. Ko lai par to visu domā?

Kādu brīdi es vēl vēroju to ēkas daļu, kuru varēju saskatīt aiz koku spokainajiem un kailajiem zariem. Bet nekas nenotika. Nē, tur taču neviena nebija! Labi, pietiek. Visticamāk, garām būs skrējis kāds dzīvnieks.

Tas gan neizskaidro gaismu, kas bija parādījusies namiņā. Varbūt tur nudien atbraukusi Sabīne.

Viss. Es vairs negribēju par to lauzīt galvu. Tomēr ik pa brīdim iedomājos gan.

2. nodaļa

Virtuvē, gatavojot sev sviestmaizi – jo nopietnākas pusdienas man bija slinkums taisīt –, ienāca prātā, ka varbūt varu nosūtīt ziņu Zandai, savai draudzenei. Kaut ko no šīs sērijas: “Čau! Kaut kas traks, manā medību namiņā spokojas! Tur pati no sevis ieslēdzās gaisma!” Viņa atbildētu kaut ko muļķīgu, pievienotu smejošas sejiņas, un tas noņemtu spriedzi, kuru bija izraisījis šis notikums. Bet es aprāvos – vai vajag rakstīt Zandai? Vai tas nav stulbi? Ja nu tur tomēr bija tikai Sabīne? Atmetu ar roku sākotnējai iedomai un nolēmu paturēt to visu pie sevis.

Lai nu kā, šoreiz man šķita, ka par redzēto nevienam nevajag stāstīt. Pašai vien būs jāatrisina šis noslēpums.

Bija jau vēls vakars, es ielēju sev lāsi konjaka un lēnām izdzēru, lai nedaudz apdullinātu prātu. Pēdējos gados man bija iepatikusies konjaka garša, iepatikusies tā pa īstam. Varbūt to var saukt par brieduma pazīmi.

Sēdēju viesistabā pie dziestoša kamīna ar atvērtu grāmatu, kuru lasīju jau kādu nedēļu, bet uz priekšu lāgā negāja un domas allaž kaut kur aizplūda. Laikam tā nebija manā gaumē, un es vienkārši nevarēju sakoncentrēties. Visbeidzot izslēdzu lampu un vēl brītiņu pasēdēju pie kamīna, līdz arī tas beidza kurēties. Istabā iestājās tumsa, un es sajutos pietiekami drosmīga, lai mazliet pavērtu aizkarus un pa spraugu palūkotos medību namiņa virzienā.

Mani, protams, interesēja, vai tur atkal deg gaisma. Bet nē – nedega. Pat sāka šķīst, ka man varbūt būs rādījies. Tepat gar mūsu piebraucamo ceļu un stāvlaukumu spīdēja dažas dekoratīvās spuldzītes, bet aiz tām valdīja pilnīga nakts.

Tā īsti izskaidrot notikušo es nevarēju. Ja nu vienīgi – kāds tur bija bijis un devies prom. Bet kurš gan?

Ātri pārdomāju vēl dažus iespējamus variantus, kā arī mēģināju atcerēties, kādas automašīnas bija braukušas no pilsētas puses gar mūsu māju, – ja nu es biju ko redzējusi? Piepeši atskārtu, ka ne jau tikai no mūsu lielā iebraucamā ceļa var nokļūt pie namiņa. Bija arī otrs – tuvākais piebraucamais ceļš no Rīgas puses, kurš veda pretējā virzienā, no muižas ēkas nesaskatāms.

Tātad, ja kāds braucis no Rīgas puses un vēlējies tikt uz namiņu, neiegiežoties pie mums, es viņu gluži vienkārši nebūtu varējusi redzēt. Piebraucamais ceļš, kas savienoja galvaspilsētas šoseju ar medību namiņu, bija neliels, praktiski privāts un veda caur purvainu, dūksnainu biežokni, kas parasti sajūsmināja mūsu viesus, jo atšķīrās no tīrajiem, gandrīz caurspīdīgiem priežu siliem, raksturīgiem piejūras apvidos.

Nopūtos, ar to signalizējot pati sev, ka nu jau gan pietiek prātot. Nogurusi devos uz guļamistabu augšstāvā un ielīdu gultā. Andrejam būtu jābūt mājās šovakar, tomēr es viņu

negaidīju. Jau sen vairs negaidīju, kad mans vīrs pārradīsies no darba braucieniem, jo daļu laika viņš pavadīja Rīgā, tiekoties ar cilvēkiem, bet citās dienās bija uz vietas netālu esošajā sava tēva uzņēmumā, kas, saprotams, daļēji piederēja arī pašam.

Biju iemācījusies nodalīt mūsu kopīgos brīžus no tiem, kad bijām šķirti. Es biju kopā ar Andreju, kad viņš bija klāt, bet nedomāju par viņu, kad viņš bija prom. Tāda bija manas laulības formula.

Šķiet, es biju jau iesnaudusies, kad dzirdēju auto rukoņu ārā un atpazinu Andreja mašīnu. Jaudīga, dobja skaņa. Pusmiegā dzirdēju, kā viņš ieiet dušā, – atplūda attāla ūdens šalkoņa aiz cieši aizvērtajām durvīm.

Bija ļoti vēls, un es uzreiz sapratu, ka Andrejs mazgājas tik cītīgi tāpēc, ka bijis pie viņas. Viņš tagad dušā mēģina noberzt jebkuru tās sievietes smaržas palieku, kas varētu būt palikusi uz ādas. Citas reizes, ja Andrejs pārnāca mājās vēlu, vienkārši aizkavējies darbā, viņš bieži vien nemazgājās, bet tūlīt iekrita gultā, noguris no garās dienas.

Vai mani uztrauca tas, ka Andrejs vēl nesen ir bijis gultā pie kādas citas (un es pat nojautu, pie kuras)? Es laikam biju samierinājusies ar to kā daļu no mūsu laulības – tā noteikti ir daudziem. Kamēr tā bija tikai aizraušanās, kas nepieciešama viņa paštēlam vai lai viņš justos dzīvīgi, vīrišķīgi un tā tālāk, tad okei... Lai jau. Vai tad viņi visi agrāk vai vēlāk to nedara?

Atceros, kā es psihoju un raudāju, kad viņš pirmo reizi bija aizgājis pa kreisi. Tas bija ļoti sen. Kad to kādu laiku biju nojautusi un beidzot Andreju konfrontēju, es tik šausmīgi bļāvu uz viņu, ka viņš pat nobijās. Varbūt nobijās no manis un no tā, kāda es varu būt. Bet galu galā es nomierinājos. Viņu sakars beidzās. Pakāpeniski kaut kas mainījās, un es

pieņēmu, ka arī tāda var būt laulība. Es pieļāvu, ka tā ir daļa no dzīves.

Tā es tur gulēju – pa pusei iemigusi, pa pusei ne. Realitāte jaucās ar uzmācīgām sapņu ainām. Dzirdēju, kā Andrejs aizgriez krānu, attaisa dušas durvis, slaukās. Mani tādā slimīgi samaitātā veidā uzbudināja apziņa, ka mans vīrs nesen ir drāzis kādu citu. Fakts, ka šī “kāda cita” viņu ir ļoti iekārojusi, gribējusi un izmisīgi darījusi visu, lai tikai dabūtu, pavedinātu, piesaistītu sev.

Vai šis apstāklis kaut kādā ziņā pacēla Andreja vērtību manās acīs? Vai te darbojās kas līdzīgs tirgus likumiem? Es reizēm mēģināju iztēloties – nez kāds tiem abiem ir sekss? Vai tāds pats kā mums? Vai viņš dara visu to pašu vai arī cita sieviete izvelk no viņa ārā kaut ko pavisam atšķirīgu?

Pēc vienas mazas telefona ekrānā aplūkotas bildītes, kuru aptuveni pirms pusgada biju redzējusi viņas *Instagram* profila aplītī, man bija radies priekšstats, ka šī sieviete ir pavisam citāda nekā es. Tāda krāšņa, ārišķīga, ar gariem, tumšiem matiem. Vai izskats bija tas, kas Andreju piesaistīja?

Vēl jāpiebilst, ka viena no manām draudzenēm, Anete, kura mani bija painformējusi par Andreja sakaru, mudināja izveidot viltus profilu *Instagram* un sākt sekot vīra mīļākajai. Droši vien viņa arī apstiprinātu manu uzaicinājumu, bet es to negribēju. Nē, es nevēlējos neko par viņu zināt. Gribēju norobežoties no tā.

Vannasistabā nodzisa gaisma, un Andrejs tumsā attaus-tījās līdz gultai. Viņš ielīda zem segas man līdzās valgs un mitru siltumu izgarojošs. Es biju uzgriezusi muguru, izlikos, ka esmu aizmigusi. Tā bija tāda pa pusei tēlota, pa pusei īsta

vienaldzība, lai gan sirds dziļumos tomēr ļoti gaidīju, kad viņš būs mājās, blakus man.

Es jau sen biju sapratusi, ka būt mūžīgi tajā fāzē, kad tu vēl vakarā paliec nomodā un atsaucīgi un iejūtīgi gaidi mājās vīru, principā ir pielīdzināms sievas kā sievietes nāvei. Sieva, kas vakaros allaž sagaida vīru uz sliekšņa un jautā, kā gājis darbā, ir apnicīga un šausmīgi paredzama. Nē, man bija pašai sava dzīve. Tikai nepadomājiet, ka esmu pilnīga maita! Kopumā pret vīru biju jauka un sirsnīga, jo patiesi mīlu viņu. Un arī Andrejs bija pret mani mīļš – kad bijām kopā. Un Andrejs galu galā mīlēja mani tādu, kāda esmu, tādu viņš mani gribēja.

Varbūt īslaicīgi kāda jauna meitene manu vīru patiesi spēja iedvesmot un iepriecināt. Tāda, kas skatās uz Andreju ar apbrīnu. Līdzko viņš ienāk pa durvīm, vienmēr gatava izģērbties, vienlaikus pogājot vaļā viņa drēbes, uzreiz metas ceļos un viņam atsūkā, barojot apziņu, ka viņš ir visas pasaules centrs. Viņa principā darīja to visu, kas man jau sen bija apnicis. Jā, es spēju saprast, ka Andreju tas aizrāva, bet ne uz ilgu laiku. Uz ilgu laiku esmu tikai es – viņa sieva ar kopīgiem īpašumiem un kopīgu pagātņi.

Pusmiegā jutu, ka Andrejs piekļaujas man klāt no mugurpuses un uzliek roku uz gurna, glāsta manu sānu. Tik patīkama bija viņa plauksta, viņa glāsti. Es Andreju mīlēju, un, ja mīl, var piedot daudz ko. Pat ne piedot, bet pieņemt. Gadiem ejot, mūsu mīlestība bija mainījusies, bet tā joprojām pastāvēja. Tāda mīlestība, kas savijusies kopā gan ar bērniem, gan finansiālām saistībām un noglabātiem noslēpumiem. Fakts, ka viņš nesen bijis pie kādas citas, mani divainā veidā gan padarīja greizsirdīgu un aizvainotu, gan lika gribēt viņu jo spēcīgāk.

Es viegli atsaucos pieskārieniem, pievirzoties viņam tuvāk. Andrejs pieklāvās man vēl ciešāk, glāstot manu vēderu un krūtis, spiežot mani klāt. Viņš skūpstīja manus plecus un kaklu, un es pagriezu galvu atpakaļ, lēnām sniedzoties preti viņa mutei, līdz visa pagriezos pret viņu. Viņš apvēla mani uz muguras, uzgūlās virsū un čukstēja: – Es tevi mīlu.

Mēs skūpstījāmies. Mazliet par daudz sterili – pēc zobu pastas – garšoja viņa mute. Tomēr, neraugoties uz to, es sajutu, ka viņa elpa ož pēc dūmiem. Šis fakts manī izsauca zināmas aizdomas, jo Andrejs parasti nesmēķēja. Viņš ķērās pie cigaretēm tikai tad, kad notika kaut kas... tāds, kas izraisa stresu.

Tādos brīžos mēs nodevāmies šim netikumam kopā – ja bija nepatīkšanas ar naudu, biznesu vai citi sarežģījumi, kam nevarēja uzreiz atrast risinājumu. Bet tad mēs uzsmēķējām, sēdējām, runājām, un lielākoties izeja jau arī beigu beigās atradās. Mēs vienmēr tikām ar visu galā. Pareizāk gan būtu teikt – Andrejs tika ar visu galā, bet es viņu atbalstīju un reizēm pasviedu kādu netipisku ideju, kas izrādījās ļoti noderīga.

Taču šodien acīmredzot viņš negribēja dalīties ar mani tajā, lai kas arī bija noticis. Vai arī vienkārši bija smēķējis kopā ar Jutu. Jā, es zināju viņas vārdu. Manas tiesības un pienākums bija to noskaidrot un izlemt, ko iesākt. Bet ne šobrīd. Šobrīd es jutu, ka viņa loceklis piebriest stingrs un spiežas pret manu vēderu un starp kājām. Man patika just viņa svaru sev virsū. Es glāstīju viņa muguru, dibenu un gaidīju, kad viņš iespiedīsies manī. Cik ļoti gan var noilgoties pēc vīra, kurš nav satikts gandrīz trīs dienas? Un šovakar es biju ļoti noilgojusies.

Man gribējās, lai Andrejs nelaiž mani vaļā – lai mēs ilgāk tā guļam. Vai šo vēlmi bija ietekmējuši pēcpusdienas pārdzīvojumi?